

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **P. P.**

skazanego za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 sierpnia 2026 r.

wniosku skazanego

o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 grudnia 2004 r., sygn. akt II AKa 547/04, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7 maja 2004 r., sygn. akt III K 195/03

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

W dniu 30 lipca 2026 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło kolejne pismo skazanego P.P. , zatytułowane „wniosek”, w którym skazany zwrócił się o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 grudnia 2004 r., sygn. akt II AKa 547/04, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7 maja 2004 r., sygn. akt III K 195/03, którym skazany został uznany za winnego usiłowania

zabójstwa W. B. w związku z usiłowaniem rozboju przy użyciu niebezpiecznego narzędzia i skazany na karę 25 lat pozbawienia wolności, w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 2 k.k. We wniosku skazany podniósł, że został przymuszony przez funkcjonariusza Policji do złożenia określonej treści wyjaśnień, w zamian obiecywano mu łagodniejszą kwalifikację czynu (z art. 156 § 1 k.k.) i karę do 8 lat pozbawienia wolności; wskazał, że sprawcą czynu mógł być świadek J. B. ; domagał się przeprowadzenia badania poligraficznego, na które wcześniej nie wyrażono zgody; kwestionował wiarygodność zeznań świadków, w tym podnosił, że świadkowie S. F. k i J. B. byli w dniu zatrzymania nietrzeźwi; wskazywał na brak jego odcisków palców na narzędziu przestępstwa oraz na niepobranie odcisków i wymazów spod paznokci od innych osób; kwestionował wreszcie zastosowanie wobec niego instytucji powrotu do przestępstwa z art. 64 § 2 k.k., twierdząc, że przepis ten nie ma zastosowania do zbrodni.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego P. P. jest oczywiście bezzasadny, co skutkuje rozstrzygnięciem o odmowie jego przyjęcia bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Instytucja wznowienia postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, który daje podstawę do wzruszenia prawomocnego orzeczenia wyłącznie w razie zaistnienia przesłanek ściśle określonych w ustawie, wymienionych w przepisach art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k. oraz art. 542 § 3 k.p.k. Przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku nie pochodzącego od podmiotu wymienionego w art. 545 § 2 k.p.k. bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność, w szczególności gdy odwołuje się on do okoliczności, które były już przedmiotem rozpoznania w postępowaniu o wznowienie postępowania, ale także wówczas, gdy żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie mieści się w ustawowym katalogu przesłanek wznowienia.

Rozpoznawany wniosek jest już drugim wnioskiem skazanego o wznowienie tego samego postępowania. Postanowieniem z dnia 20 marca 2024 r., sygn. akt III KO 24/24, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wcześniejszego wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności, odnosząc się szczegółowo do

podnoszonych już wówczas zarzutów: przesłuchania świadków będących pod wpływem alkoholu, niemożności przesłuchania pokrzywdzonej z uwagi na jej stan psychofizyczny, sugerowanego wpływu Policji na treść wyjaśnień skazanego oraz jego wniosku o badanie poligraficzne. Sąd Najwyższy ustalił wówczas i podtrzymuje tę ocenę, że podstawą ustaleń faktycznych nie były zeznania świadków złożone w stanie nietrzeźwości - S. F. k i J. B. , choć w dniu zdarzenia rzeczywiście znajdowali się pod wpływem alkoholu, zostali przesłuchani dopiero następnego dnia, a to te zeznania, złożone również w toku postępowania sądowego, stanowiły podstawę ustaleń Sądu I instancji; że przesłuchanie pokrzywdzonej nie było możliwe z uwagi na jej stan zdrowia, mimo podjętej w postępowaniu przygotowawczym bezskutecznej próby; że w organizmie skazanego w czasie zdarzenia nie stwierdzono ani alkoholu, ani środków odurzających; że twierdzenia skazanego o wpływaniu przez funkcjonariuszy Policji na treść jego wyjaśnień były przedmiotem analizy Sądu I instancji; oraz że przeprowadzenie w tej sprawie badania poligraficznego byłoby niedopuszczalne w świetle art. 192a k.p.k.

Wszystkie te okoliczności skazany powołuje ponownie w rozpoznawanym obecnie wniosku, nie przedstawiając przy tym żadnego nowego argumentu ani nowego dowodu, którego nie mógłby powołać - i którego rzeczywiście nie powołał - już we wcześniejszym wniosku rozpoznanym w sprawie III KO 24/24. Powtórzenie wobec tego samego prawomocnego orzeczenia identycznych zarzutów, uprzednio już ocenionych przez Sąd Najwyższy jako oczywiście bezzasadne, samo w sobie uzasadnia zastosowanie trybu z art. 545 § 3 k.p.k.

Nowym elementem obecnego wniosku jest jedynie akcentowanie braku odcisków palców skazanego na narzędziu przestępstwa (tłuczku do mięsa) oraz niepobrania śladów daktyloskopijnych i wymazów spod paznokci od innych osób, a także zarzut niedopuszczalności zastosowania wobec niego instytucji powrotu do przestępstwa z art. 64 § 2 k.k. do zbrodni. Żadna z tych okoliczności nie stanowi podstawy wznowienia postępowania w rozumieniu art. 540, art. 540a lub art. 540b k.p.k. Z akt sprawy, w tym z treści wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7 maja 2004 r., wynika wprost, że wśród dowodów rzeczowych zwróconych skazanemu po prawomocnym zakończeniu postępowania znajdowały się m.in. rękawiczki skórkowe, co czyni zrozumiałym brak śladów daktyloskopijnych skazanego na

użytym narzędziu i pozbawia ten argument znaczenia dowodowego, jakie usiłuje mu nadać skazany. Kwestia zakresu przeprowadzonych czynności daktyloskopijnych była już przy tym częścią materiału dowodowego ocenionego przez sądy obu instancji w postępowaniu rozpoznawczym i nie stanowi nowego, nieznanego wcześniej faktu lub dowodu w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.

Chybiony jest również zarzut niedopuszczalności zastosowania art. 64 § 2 k.k. Wbrew twierdzeniu skazanego, przepis ten nie zawiera żadnego wyłączenia jego stosowania do zbrodni - odnosi się on do sprawcy uprzednio skazanego za przestępstwo umyślne popełnione z użyciem przemocy lub groźby jej użycia, który w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej roku kary pozbawienia wolności ponownie popełnia umyślne przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, przestępstwo określone w art. 197-203 k.k. lub przestępstwo z użyciem przemocy lub groźby jej użycia, niezależnie od tego, czy nowo popełnione przestępstwo stanowi występnek, czy zbrodnię - do takich zaś należy zbrodnia usiłowania zabójstwa przypisana skazanemu. Niezależnie od tego, zarzut błędnej kwalifikacji prawnej czynu, nawet gdyby okazał się trafny, nie stanowi podstawy wznowienia postępowania określonej w rozdziale 56 k.p.k., lecz mógłby ewentualnie stanowić podstawę kasacyjną w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., co jednak pozostaje bez znaczenia dla oceny zasadności rozpoznawanego wniosku.

Konkludując, skazany nie wskazał żadnych okoliczności, które w świetle regulacji art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. oraz art. 540b k.p.k. uzasadniałyby przeprowadzenie postępowania wznowieniowego, a wniosek w istocie stanowi powtórzenie zarzutów już prawomocnie ocenionych przez Sąd Najwyższy w sprawie III KO 24/24 jako oczywiście bezzasadne. Sąd Najwyższy nie dopatrywał się również podstaw do rozważenia wznowienia postępowania z urzędu na podstawie art. 542 § 3 k.p.k.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[a.ł.]

